

Po důsledné analýze došel biomedicínský vědec k závěru, že virologie je „podvodní pseudověda“

badatel.net/po-doslednej-analyze-dosiel-biomedicinsky-vedec-k-zaveru-ze-virologia-je-podvodna-pseudoveda/

(Lance D. Johnson, Natural News) Vědec s bohatou publikační činností v oblasti biomedicínského výzkumu, který strávil téměř deset let prací v oblasti virologie, dnes tvrdí, že virologie byla vždy „podvodní pseudověda“.

V nově publikovaném výkladu vědec Simon Lee došel k závěru, že virologie je „umírající vědní oblast“, která nemá žádné základy ve vědecké metodě.

„Zatímco většina lidí považuje virologii za bonitní tvrdou vědu, ve skutečnosti se neřídí vědeckými metodami, ale své kořeny má pevně zavrtané v podvodní pseudovědě,“ napsal Simon Lee.

Oblast virologie nedodrží principy vědeckých metod

Simon Lee upozorňuje, že oblast virologie nedodrží zásady vědy. Ve vědeckých metodách je třeba nejprve pozorovat přírodní jev. Potom se musí vytvořit hypotéza pomocí nezávislých a závislých proměnných, které lze testovat proti správnému kontrolnímu vzorku.

Převládající názor ve virologii předpokládá, že cizorodý protein (virion) se připojí k hostitelské buňce, množí se v ní a následně se rozšíří na jiné hostitele, včetně zvířat a lidí.

Od začátku se předpokládá, že tento přirozený jev je založen na pozorování podobných symptomů u více než jedné osoby.

Například horečka, kašel, rýma nebo vyrážka u jedné osoby jsou často spojovány s virovou infekcí, která se šíří z jedné osoby na druhou na základě pouhého pozorování, že podobné symptomy se vyskytly iu jiné osoby.

Existuje však řada příčin kteréhokoli z těchto symptomů a existuje mnoho proměnných, které mohou poškodit základní patologii buňky.

Od roku 1952 jsou virologové schopni používat elektronovou mikroskopii. Toto byla jejich šance konečně potvrdit, že viry způsobují u lidí nemoci. Avšak podezřelé „viry“ přímo v nemocné tkáni pozorovány nebyly. Proces rozkladu buňky, který byl dříve nesprávně interpretován jako „virová infekce“, se vyskytl také u zdravých zvířat, orgánů a tkání.

Po celá desetiletí nebyli virologové schopni vyčistit a izolovat částice „virů“ přímo z nemocných tkání a jejich pozorování nedokázali reprodukovat všichni vědci pracující s údajnými „viry“.

V průběhu desetiletí byli virologové schopni navrhnout hypotézu k vysvětlení tohoto jevu, ale nedokázali vytvořit experiment s nezávislou proměnnou (předpokládaná příčina) a zároveň vybrat závislé proměnné (pozorované účinky) ve vztahu k adekvátně definovanému kontrolnímu vzorku.

Když se výzkumníci snaží určit příčinu následku, kontrolní vzorky se používají jako systém brzd a protiváh. Správně sestavené kontrolní vzorky umožňují výzkumníkům studovat jen jeden faktor najednou.

Správný kontrolní vzorek zajišťuje, že předpokládaná příčina (nezávislá proměnná) je jediná věc, která mohla způsobit pozorovaný následek (závislá proměnná). Pro korektní experiment musí být kontrolní i experimentální vzorky vystaveny přesně týmž podmínkám kromě jedné proměnné, která se zkoumá.

Avšak tyto zásady správné vědecké metody nebyly dodrženy, když vědci testovali metodu buněčné kultury v 50. letech 20. století. V roce 1954 se vědci pod vedením Johna Franklina Enderse pokusili vypěstovat údajné „virové“ částice v buněčné kultuře, protože je nedokázali správně izolovat a očistit z tkání nemocného člověka.

Tyto experimenty s buněčnými kulturami dnes tvoří základy moderní virologie. Vědcům se podařilo prokázat strukturální změny hostitelské buňky in vivo (reálně v těle) – zejména rozpad buněčné membrány.

Předpokládalo se, že cytopatický účinek (změna struktury buňky) pozorovaný v buněčné kultuře pochází pouze z viru. Avšak to, co pozorovali, byla otrávená buňka, která za sebou zanechala kousky buněčného odpadu.

Tento cytopatický efekt byl podvodně použit jako závislá proměnná (následek), i když to nikdy nebyl přirozeně pozorován jev. Byla to jen umělá konstrukce laboratorního experimentu. Zjednodušeně řečeno, buňky se rozpadaly ne kvůli viru, ale protože samotná buněčná kultura byla otrávena (například antibiotiky).

Aby toho nebylo málo, vědci nikdy neizolovali nezávislou proměnnou („virus“) k vytvoření hypotézy, kterou by mohli testovat. Cytopatický účinek se projevil i tehdy, když se v kultivačním médiu nenacházel žádný předpokládaný „virus“.

To vedlo dokonce i Johna Franklina Enderse k tomu, že zpochybnil, zda jeho vlastní experimenty in vivo představují takzvaný zlatý standard, za který byly považovány.

Viry nejsou jedinou příčinou nemocí a ne vždy způsobují nemoci

Jiní vědci, jako například Dr. Stefan Lanka, se domnívají, že cytopatický účinek takzvaných virů by mohl být výsledkem způsobu, jakým se kultivační experiment uskutečnil.

Replikoval výsledky „virového zlatého standardu“ s použitím čisté RNA z kvasinek. Výsledky zopakoval i snížením procenta fetálního telecího séra, použitím „minimálního živného média“, trojnásobným zvýšením antibiotik a snížením živin dostupných pro růst buněk.

Cytopatický účinek pozorovaný v experimentu není vhodnou závislou proměnnou k „prokázání“ nového infekčního viru. Cytopatické účinky lze pozorovat také u bakterií, améb a parazitů pro řadu různých antibiotik, antimykotik a chemických kontaminantů.

Mezi další faktory patří věk buněk, nutriční stres, degradace buněk a environmentální stres.

Podobně jako u počáteční výzkumné studie, která „dokázala“ existenci nového koronaviru SARS-CoV-2, vědci použili pro kontrolní vzorek „falešný virus“. Tento „falešný virus“ bylo jednoduché zdvojnásobení antibiotik používaných v buněčné kultuře, což způsobilo cytopatický účinek v 1 z 24 kultur.

Protože se s kontrolním vzorkem nezacházelo stejně jako s experimentálním vzorkem, kromě jedné nezávislé proměny (údajného viru), důkaz o novém viru SARS-CoV-2 byl neplatný.

Závěr

Už jen tyto příklady vyžadují přehodnocení celé oblasti virologie. Pro lepší dodržování vědeckých metod by výzkumníci měli studovat rozdíly mezi zdravými a nezdravými lidmi a zvážit všechny faktory, které buňku ovlivňují.

Tímto způsobem mohou výzkumníci lépe porozumět skutečným příčinám nemocí, namísto falešného obviňování údajných příčinných činitelů, které nejsou správně definovány a izolovány, ani není prokázáno, že jsou jedinou příčinou nemoci.

Autor: Lance D. Johnson, Zdroj: naturalnews.com, Zpracoval: Badatel.net

Související články

- Vědci dočista selhaly v důkazu, že koronavirus splňuje 4 Kochovy postuláty
- Vědci zjistili, které potraviny blokuje enzym umožňující množení koronaviru
- Vědecké experimenty ukazují, že je skoro nemožné přenést respirační viry z člověka na člověka
- Inspektor WHO přichycen při prozrazení manipulace s koronavirem před pandemií